

tilføjede, at jeg tror, det mindre er indenfor Storindustrien, der er Trang til noget saadant netop i denne Tid, end indenfor den mindre Industri, Haandværket og den mindre Omsætning, og dette bilagde jeg med et Par Eksempler, bl. a. med den korte Redegørelse for Urtekræmmerpriserne her i København, som er faldet det ærede Medlem saa stærkt for Brystet.

Om Urtekræmmerne nu mangler Konkurrence? spurgte det ærede Medlem. Det tør jeg virkelig ikke sige, men Prisforholdene tyder i hvert Fald paa, at der er noget, ogsaa noget alvorligt, i Vejen. Om det er Konkurrence, der mangler — ja, det er vel nok det sandsynligste, jeg skulde tro, at var det muligt at skaffe en ny Butik i hveranden Kælder, vilde det hurtigt hjælpe paa disse Forhold, hvis der da ikke maaske ogsaa er Aftaler mellem Detaillist og Grossist, som vilde vanskeliggøre det for et konkurrerende Firma at faa de fornødne Varebeholdninger, derom tør jeg ikke udtale mig; imidlertid, det er en Ting, som ogsaa kan blive Genstand for Undersøgelse. Det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen taler om Offer paa det borgerlige Samarbejdes Alter. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at paa det borgerlige Samarbejdes Alter er der hverken i denne eller i nogen anden Sag hidtil bragt noget som helst Offer, som kan bringe det ærede Medlem i Ekstase.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning, men jeg gør opmærksom paa, at de korte Bemærkninger nu har været i fem Kvarter og har aflødt et Ordskifte saa langt ud over, hvad der var tiltænkt, at jeg finder det berettiget, at efterfølgende Talere beklager sig over, at det trækker saa længe ud. Jeg vil derfor hermed standse de korte Bemærkninger og give Ordet til de indtegnede Talere, saa vil man senere kunne faa Ordet for de korte Bemærkninger, for hvilke man er indtegnat.

Valdemar Nielsen: Det Svar, den højtærede Justitsminister gav mig angaaende den af mig fremdragne Dom, som er overgaaet Husmand Niels A. Petersen af Hostrup i Øse Sogn, tilfredsstiller mig paa ingen Maade; og jeg tør ogsaa sige, at det Svar heller ikke vil tilfredsstille den Mand, Dommen er overgaaet, ligesom jeg tror, ja, for øvrigt er ganske overbevist om, at det heller ikke vil tilfredsstille alle de Mennesker paa Aastedet, der kender Sagens Forløb. Den højtærede Minister siger, det er bevist, at der før har været Kalvekast-

ning i Besætningen, og at Niels A. Petersen har skjult det ved Handelens Indgaaelse. Jeg vil tillade mig at mene, at dette trænger til Bevis; det er ikke bevist. Jeg har den Opfattelse, at var Sagen kommet for Højesteret, vilde der ved fornyet Vidneførsel kunne være ført Bevis for, at der ikke tidligere havde været Kalvekastning i Besætningen. Forholdet er det, at en ældre Mand, der har været hos Sælgeren, Niels A. Petersen, i to Aar, men ikke har været ført som Vidne, ikke blot een, men flere Gange har tilbudt Ed paa, at der i de to Aar ikke har været Kalvekastning i Besætningen. Det var en Fejltagelse fra Niels A. Petersens Sagførers Side, at denne Mand ikke blev ført som Vidne. Det er min Opfattelse, at hvis dette var sket, vilde der have været stor Sandsynlighed for, at Dommen havde faaet et helt andet Udseende allerede ved Landsretten. Men selv om man gaar ud fra, at der har været Kalvekastning i Besætningen, vil jeg stadig hævde, at den Erstatning, Niels A. Petersen blev idømt, ikke staar i noget som helst rimeligt Forhold til den Skade, som ved Kalvekastning overgik Køberen, og det tilfredsstiller mig for saa vidt, at den højtærede Minister slet ikke søger at afkræfte dette; han sagde ikke i sin Tale, at den Erstatning, der var fastsat, var rimelig, og jeg mener, det var klogt af den højtærede Minister ikke at komme ind derpaa. En Erstatning paa 3 000 Kr., set i Forhold til en Besætningsværdi paa 3 650 Kr., kan ingen Mennesker finde rimelig. Jeg hævder derfor stadig, at den højtærede Justitsminister har sin Del af Ansvaret for, at denne flittige og stræbsomme Mand har mistet, hvad han har haft. Det er nemlig blevet Dommens Følge for denne Mand, og Ansvaret herfor har den højtærede Minister sin Del i, idet den højtærede Minister ikke har givet ham Mulighed for at faa sin Sag undersøgt og paadømt ved den sidste Instans. Det Standpunkt, den højtærede Minister har indtaget, burde han efter min Mening ikke have indtaget. Efter min og manges Mening er denne Sag af en saadan Beskaffenhed, at den absolut burde have været ført til Højesteret. Det har Ministeren hindret, og det bebrejder jeg ham.

Justitsministeren (Rytter): Jeg haaber, at alle Medlemmer vil være paa det rene med, hvorom denne Sag for Justitsministeriets Vedkommende drejer sig. Den drejer sig om Spørgsmaalet: Tilladelse til fri Proces for Højesteret; jeg skulde ikke give Tilladelse til at appellere for Højesteret, jeg skulde kun give Tilladelse til fri Proces,